

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการต่าง ๆ ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ มีอิทธิพลต่อการพัฒนาประเทศและส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของทุกประเทศทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทย และการพัฒนาประเทศต้องอาศัยกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถ หัวใจของการพัฒนาคนก็คือการศึกษา การจัดการศึกษาของทุกประเทศจะมีหลักสูตรเป็นตัวจักรสำคัญในการวางแผนพัฒนาคน เป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน คือ การสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและสร้างสรรค์ในเวทีโลก แต่จากการติดตามผลการดำเนินงานวิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรของกรมวิชาการ พบว่า หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ซึ่งใช้มาแล้วประมาณ 10 ปี มีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ทำให้ไม่สามารถ ส่งเสริมให้สังคมไทยก้าวไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 2) และจากรายงานของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2539 : 34) สรุปว่า คุณภาพการศึกษาของประเทศไทยค่อนข้างวิกฤติ เพราะเด็กไทยมีความรู้ ความสามารถโดยเฉลี่ยอ่อนลง ทั้งด้านความรู้ทางวิชาการ ด้านกระบวนการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการแก้ปัญหา รวมทั้งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านลักษณะนิสัยต่าง ๆ ดังนั้นเพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการและเป็นการสร้างกลยุทธ์ใหม่ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งสำคัญ คือ เปลี่ยนจากหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2533 เป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งได้เริ่มใช้ในปีการศึกษา 2545 เป็นต้นมา (กระทรวงศึกษาธิการ 2544 : คำนำ)

เมื่อหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษาในสถาบันผลิตครู ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการผลิตครูให้กับโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาซึ่งเป็นแหล่งผู้ใช้ครู ดังนั้น สถานศึกษานี้จึงจำเป็นต้องมีแนวคิดที่จะปรับเปลี่ยนหลักสูตรการผลิตครูตั้งแต่ก่อนที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานประกาศใช้ เพื่อจะได้ก้าวทันและรองรับกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทางด้านนักคิดและนักการศึกษาคนสำคัญของไทย เช่น

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร ศรีส้าน (2545 : 2-3) ได้อภิปรายไว้ว่าการศึกษเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาและการแข่งขัน ปรากฏว่าใน 49 ประเทศที่รับการประเมิน ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 44 คุณภาพของผู้เรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ จากการประเมินผลของกรมวิชาการ วิชาต่าง ๆ อ่อนหมด โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์อ่อนมาก ปัญหาสืบเนื่องจากวิชาชีพครูตกต่ำ ขาดความต่อเนื่องในการพัฒนา ศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี (2538 : 40) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาของไทยในทุกๆระดับ เป็นการศึกษาที่สร้างความอ่อนแอทางสติปัญญา ทำลายศักยภาพในการเรียนรู้ สร้างคนที่ขาดความรอบรู้ คิดไม่เป็น ทำอะไรไม่เป็น ขาดฉันทะ และขาดความสามารถในการสร้างความรู้ ซึ่งเป็นการตอกย้ำถึงคุณภาพของนักเรียน นักศึกษา และบัณฑิตว่าอยู่ในเกณฑ์วิกฤติ สิ่งเหล่านี้คือผลที่ปรากฏให้เห็น ถ้าศึกษาไปถึงสาเหตุของปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งน่าจะอยู่ที่คุณภาพของครู ที่ยังไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอทั้งในด้านวิชาการ ด้านวิชาชีพครู ขาดทักษะในการจัดการเรียนการสอนและการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ขาดความสำนึกและจิตวิญญาณของความเป็นครู อีกทั้งยังไม่กระตือรือร้นในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ 2543 : 23) เมื่อแม่พิมพ์ของชาติไม่ได้คุณภาพก็ส่งผลให้การจัดการศึกษาในระดับต่างๆ ด้อยคุณภาพตามไปด้วย ซึ่งในเรื่องนี้ พจน์ สะเพียรชัย (2538 : 28) กล่าวไว้ว่า คุณภาพสำคัญของการศึกษาอยู่ที่ตัวครูและคุณภาพของครูคือหัวใจของการศึกษาเพราะครูเป็นผู้มีอิทธิพลในการเสริมสร้างความคิด พัฒนาสติปัญญา ความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยม ตลอดจนวิถีทางดำเนินชีวิตแก่ผู้เรียน จึงนับว่าครูเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาการศึกษาของชาติ ซึ่งจะเจริญก้าวหน้าหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและเจตคติในวิชาชีพของครู กล่าวได้ว่า วิชาชีพครูมีความสำคัญยิ่ง มีอิทธิพลต่อการพัฒนาสติปัญญาคนนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติดังกล่าว หน่วยงานของรัฐจึงควรมีแนวคิดในการปฏิรูปครู ดังที่สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539 : 18 – 27) รายงานถึงแนวทางในการปฏิรูปครูว่า เป็นการปฏิรูปในด้านกระบวนการผลิตครู การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครูและการพัฒนาครูให้มีคุณภาพที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง รัฐจึงมีการกำหนดกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ได้แก่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีการพัฒนาครูอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องให้มีมาตรฐานวิชาชีพที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง เมื่อประมวลจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นมีทั้งการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์และแนวนโยบายของรัฐทางด้านการศึกษา สถาบันราชภัฏในฐานะองค์กรของรัฐที่มีส่วนในการผลิตและพัฒนาครูมาโดยตลอด ได้มีความตระหนักในความสำคัญของการผลิตครูตามแนวนโยบายของรัฐที่จะผลิตครูให้มีคุณภาพก้าวทันกับความเปลี่ยนแปลงสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและเป้าหมายในการจัดการศึกษา ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งมีจุดเน้นในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนา

คนไทยให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขเพื่อจะได้เป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ สถาบันราชภัฏจึงได้แต่งตั้งคณะทำงานวิจัย และพัฒนา หลักสูตรการฝึกหัดครูแนวใหม่ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูให้ตอบสนองเจตจำนงการปฏิรูปการศึกษา คณะทำงานได้ศึกษาและกลั่นกรองสาระสำคัญการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูจากแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศในรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยจัดให้มีการประชุมรับฟังความคิดเห็นของ ผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาครูใน 4 ภูมิภาคทั่วประเทศ มีการทำประชาพิจารณ์จากคณะคณาจารย์สถาบันราชภัฏและการวิพากษ์จากผู้ทรงคุณวุฒิ จนได้สาระ และผลลัพธ์สำคัญอันเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครู คือ หลักสูตรการฝึกหัดครูของสถาบันราชภัฏ มีความเชื่อในระบบคุณค่าแห่งมาตรฐานวิชาชีพครู ซึ่งเป็นวิชาชีพชั้นสูง ครูต้องเป็นผู้ที่ถึงพร้อมแห่งความเป็นครูดี ครูเก่ง และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ และเชื่อว่าปัญญา ความสามารถและประสิทธิภาพของครู คือกลไกแห่งความสำเร็จของการจัดการศึกษา และการพัฒนามนุษย์ การออกแบบหลักสูตร จึงเริ่มจากการกำหนดผลลัพธ์ที่เป็นแกนแห่งลักษณะครูดี และแกนแห่งลักษณะครูเก่ง โดยแจกแจงเป็นปริชาสามารถ (Capability) หลักสูตรที่จะพัฒนาใหม่จะเปลี่ยนจากที่เคยเน้นเนื้อหาสาระ มาเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้ ซึ่งเรียกว่า ใช้ปริชาสามารถเป็นฐาน (Capability based) (คณะทำงานวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูแนวใหม่; 2543 : คำนำ)

การพัฒนาหลักสูตรโดยใช้แนวคิดปริชาสามารถ (Capability) เป็นฐานในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพครู เป็นแนวคิดในการกำหนดทิศทางและแนวทางใหม่ในการจัดการฝึกหัดครูของสถาบันราชภัฏ ที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อสร้างครูรุ่นใหม่ที่มีจิตวิญญาณแห่งความเป็นครู ควบคู่กับจิตสำนึกแห่งความเป็นไทยด้วยการออกแบบวิชาชีพครูให้สามารถผลิตครูที่มีปริชาสามารถซึ่งประเสริฐ จริยานุกูล (2544 : 2) ได้อธิบายว่า ครูที่ปริชาสามารถเป็นครูที่มีคุณภาพ พรอบด้านของปัจเจกบุคคล สามารถเปลี่ยนแปลงแนวคิดสู่การปฏิบัติ มีวิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพและความเหมาะสม ดำรงชีวิตและทำงานร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ พอใจในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จากประสบการณ์ทั้งในฐานะปัจเจกบุคคล และสมาชิกของกลุ่ม ในบริบทของสังคมที่มีความหลากหลายและมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นแนวทางการดำเนินงานเพื่อพัฒนาวิชาชีพครูโดยใช้แนวคิดปริชาสามารถจึงเป็นวิถีทางที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ปัญญา ทักษะ จริยธรรม ที่แสดงให้เห็นได้ด้วยการปฏิบัติจริงอย่างมีคุณภาพ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะออกแบบและพัฒนาหลักสูตร ตามแนวคิดที่ใช้ปรัชญาสามารถเป็น
 ฐานโดยดำเนินงานพัฒนาหลักสูตร ชูวิชาชีพครู “ครูเรียนรู้หลักสูตร” ซึ่งออกแบบกิจกรรมการ
 เรียนรู้และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่เน้นการบรรยายหรืออธิบายเนื้อหาสาระ แต่เป็นกระบวนการ
 การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนสามารถค้นหาองค์ความรู้ด้วยตนเองจากการปฏิบัติ
 กิจกรรมที่หลากหลายและจากการร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกลุ่ม ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์
 แนวคิดและตะกอนของความรู้ที่เชื่อมโยงบูรณาการในกลุ่มวิชาชีพครูเป็นองค์รวมของความรู้
 ซึ่งเป็นหนทางของการสร้างครุดี ครูเก่ง คนดี คนเก่ง ตามเป้าหมายของการพัฒนาหลักสูตรโดยใช้
 แนวคิดปรัชญาสามารถเป็นฐาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดวิชาครูเรียนรู้หลักสูตรให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดวิชาครูเรียนรู้หลักสูตร
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ในชุดวิชา “ครูเรียนรู้หลักสูตร”

4. เพื่อศึกษาปรัชญาสามารถของนักศึกษาตามผลลัพท์การเรียนรู้
5. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดวิชาครูเรียนรู้หลักสูตรตามแนวคิดปรัชญาสามารถ ซึ่งประกอบด้วย
 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. ปรัชญาสามารถของผู้เรียนตามผลลัพท์การเรียนรู้
4. ความคิดเห็นของนักศึกษาหลังการเรียนในด้าน การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการ

ปฏิบัติงานครู

สมมติฐานการวิจัย

1. ชุควิชาครูเรียนรู้หลักสูตรมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญใน
ชุควิชาครูเรียนรู้หลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมาก
4. นักศึกษามีปรีชาสามารถตามผลลัพธ์การเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ความสำคัญของการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้แผนการจัดการจัดการการเรียนรู้ ชุควิชาครูเรียนรู้หลักสูตร
จึงมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนมีแนวทางการจัดการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้
ของผู้เรียน
2. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในสาระสำคัญของหลักสูตรและมีทักษะในการ
พัฒนาหลักสูตรได้ด้วยตนเอง
3. ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมในการอยู่ร่วมกันและแก้ปัญหาาร่วมกัน
4. ช่วยพัฒนาปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนระหว่างครูกับผู้เรียนหรือระหว่างผู้เรียนกับ
ผู้เรียน
5. ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถด้านความรู้ ความเข้าใจ เกิดทักษะการคิด ทักษะ
การปฏิบัติ ทักษะการถ่ายโยง และมีคุณธรรมจริยธรรม

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้แนวทางเกี่ยวกับการสร้างชุควิชาครูเรียนรู้หลักสูตรตามแนวคิดปรีชาสามารถ
ที่กำหนดลักษณะในรูปของผลลัพธ์การเรียนรู้
2. ได้นวัตกรรมชุควิชาครูเรียนรู้หลักสูตรตามแนวคิดปรีชาสามารถ
3. นำกระบวนการเรียนรู้ประยุกต์ใช้กับวิชาอื่น ๆ อาทิ หลักการสอน, พฤติกรรมการ-
สอน, จิตวิทยาการเรียนการสอน เป็นต้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคปกติและนักศึกษาภาคกศ.บป. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 430 คน ซึ่งเรียนวิชาหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ สาขาการศึกษา สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 57 คน ซึ่งเรียนวิชาหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม จากจำนวนนักศึกษาสาขาการศึกษาที่เรียนวิชาหลักสูตรและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 8 ห้องเรียน 7 โปรแกรม คือ วิทยาศาสตร์ทั่วไป ชีววิทยา ฟิสิกส์ ปฐมวัย คอมพิวเตอร์ศึกษา อย่างละ 1 ห้องเรียน และพลศึกษา 2 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสุ่มได้ คือ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษและโปรแกรมปฐมวัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปรีชาสามารถ (Capability) หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียนที่มีความรู้ ความเข้าใจ ในศาสตร์ มีทักษะการคิด ทักษะการปฏิบัติ ทักษะการถ่ายโยง มีคุณธรรมจริยธรรม และสามารถ นำความรู้และทักษะที่มีอยู่ไปบูรณาการประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งวัดได้จากแบบประเมิน ปรีชาสามารถตามผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. การพัฒนาชุดวิชาครูเรียนรู้หลักสูตรตามแนวคิดปรีชาสามารถ หมายถึง การออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ให้นักศึกษาสาขาการศึกษา ได้มีความรู้ความเข้าใจสาระสำคัญของหลักสูตรในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อวิชาชีพครู โดยจัดทำแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งใช้รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ให้ผู้เรียนได้คิดทำและแสดงออก การเรียนรู้ด้วยตนเอง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การเรียนรู้แบบ บูรณาการและการเรียนรู้คุณธรรม โดยการกำหนดจุดมุ่งหมายในรูปแบบของผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning Outcomes) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีปรีชาสามารถ 5 ด้าน คือ

2.1 ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาสาระของชุดวิชา ทำให้มองเห็นคุณค่าของเนื้อหาที่เรียน สามารถนำความรู้ที่ได้รับ ไปใช้ประโยชน์และเกิดความเชื่อมั่นในผลงานของตน

2.2 ทักษะการคิด หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ คิด สังเคราะห์ สร้างสรรค์จินตนาการ แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์และสัมพันธ์กับชีวิตจริง

2.3 ทักษะการถ่ายโยง หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมข้อมูล บูรณาการสาระการเรียนรู้แต่ละกิจกรรม ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียน

ร่วมแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ สามารถถ่ายทอดแนวคิดให้กับผู้อื่นได้ มองเห็นสิ่งที่เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม สามารถพูดหรือเขียนบรรยายให้ผู้อื่นทราบได้

2.4 ทักษะการปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ

จริง ร่วมมือในการดำเนินงาน มีความมุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติงานตามบทบาทและภาระงานที่ได้รับมอบหมาย สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้ดี และประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเองและบุคคลอื่นได้ เกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

2.5 คุณธรรมจริยธรรม หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียน

มีความประพฤติดีงาม มีความพอใจและมีความสุขในกิจกรรมการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบ มีน้ำใจ มีความสามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยอมรับข้อผิดพลาดร่วมกัน ตรงต่อเวลา

3. ความคิดเห็นของนักศึกษา หมายถึง การตีความหรือการแปลความหมายของนักศึกษา

ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

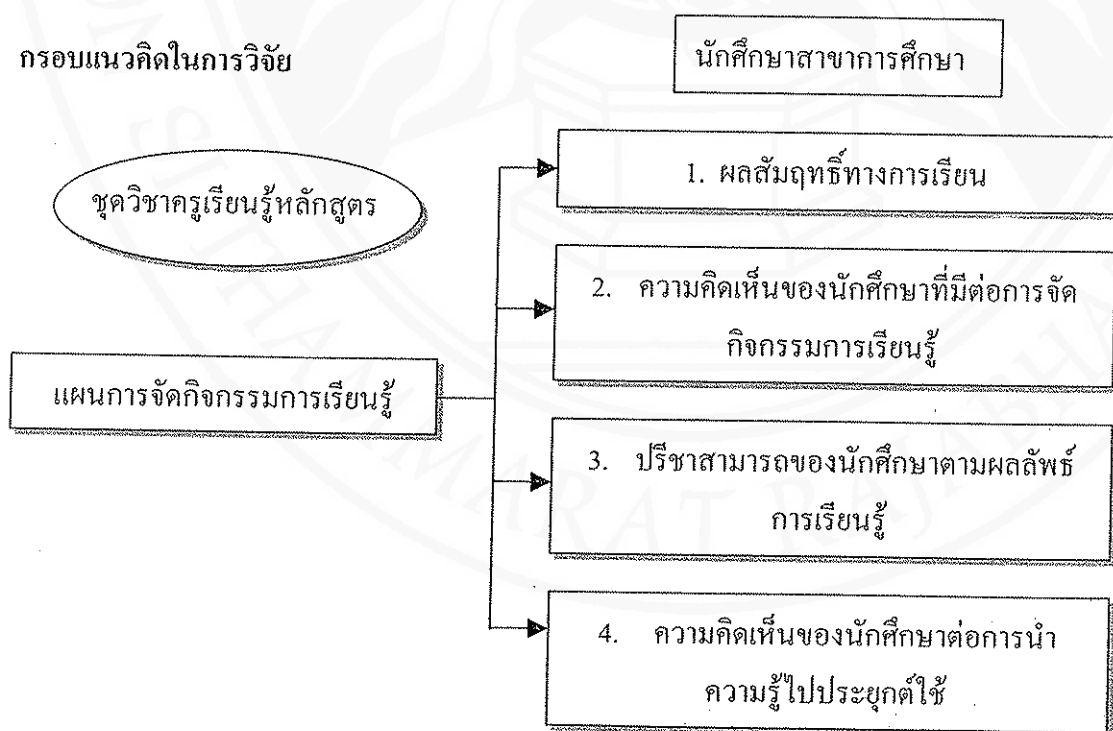
4. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ หมายถึง การแสดงความคิดเห็น

ของนักศึกษา หลังจากการทำกิจกรรมในการนำรูปแบบ เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้รับไปใช้กับการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักศึกษาที่วัดได้จาก

แบบทดสอบ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย